Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُـو جُـو

ناول

ليكوال:

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: جُوجُو (نــاول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

د ليکوال برېښناليک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترګې یې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، تړلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.
تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!
ـ ادې!!!

* * *

په دهلېز کې دړ نارینه غږ واورېدل شو:
ـ یاالله، ملا صیب راغی.
ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې تړلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـ نبض یې ښه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
ـ له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
ملک ټوخي واخیست، کځوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
ـ بس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را وایست، کوچنې چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويذ په اوو سرو تو تو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.

ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رڼې کړې، د جارو غږيو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چيغه راغله:

ـملک لالا، تواب په سد راغی!

کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.

تواب په وېره يوې بلې خوا ته کتل...

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټتر پورې يې ټينګ ونيو، په خوند يې وويل:

ـتوابه زويه! زه يم، ملک لالا دې.

وېې ټوخل، يوې ښځې په بيړه توفدانۍ ورته ونيوله.

هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.

ملک په زوته وويل:

ـبلا! وه بلا!

يوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:

ـڅه وايې ملک لالا؟

ـزوی ته دې شېدې راوړه.

ښځه په بيړه له کوټې ووته.

ملک، تواب تر غومبرې کش کړ، يو دم يې وخندل:

ـاه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته يو.

هلک هماغسې سترګې رغړولې.

ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:

ـهه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
ـ وڅښه !
تواب ورونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـ باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
ـ بلا، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
ـ څه وایې ملک لالا !
ـ په کړاسي (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بیړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
ـ ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندې شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
ـ زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
ـ ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وويل:

ـيوه لوښت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستيک غوندې روڼ بريښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:

ـاه ! زويه ! ځينې خوبونه درانه وي.

د تواب تندی تريو شو:

ـپه کوران که درواغ درته وايم، په خپله مې وليد، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه يې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:

ـځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان د ديوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:

ـدا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـتا توپ تر ديوال واړاوه، ته به يې را اخلې.

ـنه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

ـتواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس ديوال ته ودراوه، يو هلک په بيړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره ورو ستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخڅې سر ته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلي کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې څانګې ته سيخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نيمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپینه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شنې پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.
په بېړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.
کيڼ لاس ته تاو شو ، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.
ځير شو ، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.
تواب يوه شېبه ودرېد ، بېرته يې د دېوال خوا ته مخه کړه، درب شو ، توپ يې پښو ته ولوېد.
تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې ښکته کړ، لوټه باد باد شوه.
باغوان ناره کړه !
ـ څوک يې؟
تواب د باغ د دروازې خوا ته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډېره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.
کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد ، په چوتره کې ملک ناست و.
تواب کوټې ته لاړ ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.
د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خوبندو سره پرېووت.
سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رڼې راوختې، په غاب کې مالتې پرتې وې.
کړپ شو ، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو تورې ډنګرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله
تواب په بېړه وويل:
ـ مالتې.
غولې ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.
ښځې وويل:
ـ تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟
د تواب سترګې رڼې راختلې وې.
ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود ، ورو يې وويل:
ـ په دې څوړموني (پسرلي) کې مالتې له کومه شوې.
تواب غولې ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو ، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکۍ خولې ته نيولې وه، بوډا يو دم وخندل، له خولې يې سپين لوګی راووت، هلک يې تر لاس کش کړ، پر څنګ‌کانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

ـ اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لا يې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وويل:

ـ څم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يو دم چيغه کړه:

ـ بلا ، وه بلا !

ښځه په بيړه راغله.

بوډا ټوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

ـ بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

ـ بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

ـ له چا سره خو به دې نه وي خوړلې؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وويل:

ـ هه !

تواب ور وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

ـ چېرته؟

ـ څم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واړوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم ځوابونه ليکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
ـ له ما مه وېرېږه.
تواب د پوال ته ور وښویېد.
قلم ولیکل:
ـ مرسته غواړم!
هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:
ـ ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
ـ د یوه لیرې ستورې اوسېدونکی.
هلک لړزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
ـ زړه دې غټ ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
ـ ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
ـ هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
ـ کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
ـ دا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـسمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.
یو دم ورک شو.
تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیا تې د پزې وېښته اخیستل.
کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ یې واورېد:
ـتراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـتا خراب کړی دی؟
سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وویل:
ـته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نری شیشه لاندې را تویه شوه.
تواب چیغه کړه!
ـله دې ځایه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوت...
هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاوان مې نه خوښېږي، خو په یوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښیښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد ، جوړه شیشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سیم. له سرایه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
ببرته سپینه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وویل:
ـستاسو په حساب پوره دوې میاشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په ربړېدلي غږ وویل:
ـڅه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر د سکرین غوندې لویه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نیم ګز، یا تر دې یو څه ډېر.
جُوجُو وویل:
ـدا زموږ د مکتب مدیر دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې یې مه وینې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشین کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په یوه ماشین کې ږدي، د غږ ماشین ورته وایي، اواز یې لوی عذاب دی، بنیادم یې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـاصلي خبره پاتې شوه، زه باید پنځم صنف ته لاړ شم، د کامیابۍ یو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقیق کوم. ملګري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ایران ته لاړم، د مکتب یوه زده کوونکي ته مې ځان ور وښود، زړه یې ودرېد. بیا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.
ویې ویل:
ـ(نه) مه راته وایه.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـ ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـ خیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

ـ نو ته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـ نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـ اوبیا؟

ـ چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

ـ نو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـ بس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور یې پسې ورغله، خو ده ویل چې نه وېرېږم.
په کمپله کې پروت و چې سپینه رڼا شوه.
جُوجُو وار له واره پر د بوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر غوندې سکرین ته یې ګوته ونیوله، ویې ویل:
ـ زموږ خط نه شې لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقیق یوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې یو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته یو زلمی راغی، دیارلس، څوارلس کاله به یې درلودل، خپله خور یې پسې غوښته، خو د کور خاوند یوه روپۍ کړ، ویل یې چې نا محرمه یې، په منډه یې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کلیوالو ته یې وویل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره یې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
ویل یې چې زموږ خویندو، میندو ته دې کتل. خو ماسپښین په همدې سرای کې دوو پیاوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه یې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکریو ته، له څرخ سره به سپینې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې تواب ته وکتل، ویې ویل:
ـ پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حیرانۍ ورته وکتل:
ـ ډمان
ـ له ټول کلي سره خپلوي لري؟
ـ نه
ـ محرم دي؟
ـ نه، خو په سیالانو کې یې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
ـ کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اور واخلم.
یو دم غلی شو، پر شیشه یې لاس تېر کړ، ویې ویل:
ـ ستا ځوابونه مې ولیکل، د تحقیق استاد به مې حیران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پیاوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی یې، د تحقیق له پاره تر دې حیرانوونکې خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سیالانو له پاره دي.
یو دم غلی شو، ویې ویل:
ـ ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه یاست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وويل:
ـ هغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپین برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه ډېر ښکلی بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.
ـ او تاسو؟
ـ زه او پنځه خویندې.
ـ ښه نو، اوس باید خپلې سفينې ته لاړ شم.
تواب په حیرانی وویل:
ـ سفينه؟
ـ ستاسو په چوتره کې مې يوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکرۍ، کورت يې لمر ته پکې ايښې وو، سفينه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.
ـ نو چېرته ده؟
په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نيکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل، بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به نيکه وټوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.

پتنوس ورېږدېد، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه.

د تواب پلار چايجوشې ته لاس ور وغځاوه، پياله يې ورته ونيوله، نيکه يودم چيغه کړه!

_بلا، وه بلا!

د تواب مور په بيړه راغله، ودرېده، ټکرى يې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله يې وويل:

_څه وايې، ملک لالا؟

_سترګې لرې که نه، ساده چاى دې راوړى دى.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

_خو ما نجلۍ ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.

د بوډا تندى ترېو شو:

_نو زه دوروا غ وايم!

ښځې منډه واخيسته، شېبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه.

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ يې ور وکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وويل:

_ته وې؟

ناستو کسانو په حيرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بيړه ودرېد.

نيکه وويل:

_پياله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دى، مکتب ته ځم.

کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دى په لنده شوتله کې روان و.

شاته ترلى بکس يې دروند شو، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه وروړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري !
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـموږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپېته ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـګوره، ما دوې میاشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، یا شپږم کور موټر لري، موټر سایکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته یې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو یې د رونه رسېده، جوړ سړکونه یې خراب کړل.
تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مینځ کې غږېدل، له وچکالۍ یې شکایت درلود، ویل یې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاریز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. یو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ویل یې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاریز به مو په اشر پاکاوه، بد یې اموخته کړو، تر څو به د نورو خیرات ته ناست یو.
د ټوپک ډز شو، یوه پخته راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شویو پیازو کې ولوېده.
جُوجُو په غوسه وویل:
ـدا چا وویشته؟
تواب مخامخ ګوته ونیوله، د چنار له ګڼو ونو یو ځوان راووت، ښکاري ټوپک یې په لاس کې و، یوې بلې خوا ته یې کتل.
د پیازو په شنو ډکو کې سپینه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونیوله، د پختکې پر مات وزر یې له روڼ پلاستیک جوړ لاس تېر کړ، وینه ودرېده، پختکه والوته.
جُوجُو پسې غږ کړ:
ـسمه ده، خو له انسانانو لیرې ګرځه!
جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وویل:
ـپختکې مننه کوله، ویل یې چې تر انسانانو ښه یاست.
تواب وویل:
ـته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟
ـزما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.
تواب مخامخ وکتل، زړه یې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.
تواب له ځمکې یوه لویه ډبره ورپورته کړه.
جُوجُو په بیړه وویل:
ـپام
بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.
د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ کربوړې ډېر خواشينې دي، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي يو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ښېلچې راپسې اخيستې وې، نسل يې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وويل:
ـ داسې انسان راوښيه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وځړېد.
جُوجُو وخندل:
ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، يوازې خپل ځان ته اهميت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وويل:
ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوايان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به يې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
ـ خو د غوايانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته يې له ليرې سلام ورواچاوه، غوايي ته ودرېد.
جُوجُو وويل:
ـ پر ښښتن دې ګران يې، تازه رشقه درته رېبي.
برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ غوايي ګيله کوي، وايي، ته خو انسان نه يې، نو بيا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بيړه وويل:
ـ ولې؟
تور غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوايي وايي، پلار يې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته يې سيخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ـ سخت ناروغه دی، خو باید ځمکه واړوي، که یې ځان جوړ ونه ښود ، ښښتن یې خیرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وویل:
ـ پوه شوې؟ ګل ماما له غوایانو سره مینه نه لري.
تواب وویل:
ـ مچانو ته هم باید څه ونه وایو.
ـ اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، یو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ یې وهل، تېږه یې پښې ته سیخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـ سپی وغږوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه یې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کوږ تلو. چايجوشه يو دم سپکه شوه.

تواب وويل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_چاى دى؟

_هو.

_نو چېرته يې وړې؟

_زړه کلا مو تنګه ده، نيکه مې وايي چې ډېر يو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:

_تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچاى پربووت، پورته يې وکتل، يوه ګردي سړي د کلا د دېوال پخځه تراشله.

هماغه سړي وخندل:

_د ملک لالا لمسى ځوان شوى دى، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاريګرو په خټه کې غوايي ګرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي کېښوده. نيکه يې د لرګي پر زينه ولاړ و، لکه يې په پخځه کې تر پرې شوې سورې ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

_ملک لالا دې ولې لکنې ته سترګه پټه کړې ده، لکه خو ټوپک نه دى؟

تواب د دېوال سيورې ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وويل:

_په دېوالونو کې يې دا سورې ولې پرېښې دي؟

_د دښمن له پاره.

_له چا سره بدي لرى؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه
ملک وخندل:
ـها زویه، چای دې راوړ؟
تواب ورو کتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.
تواب ورغی، ورو یې وویل:
ـملک لالا، موږ بدې دار یو؟
ملک په حیرانۍ ورو کتل:
ـنه!
نو په دېوال کې دا سورې د څه له پاره دي؟
بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
ـد تربرونو له پاره.
روان شو، کاریګرو ته ور وګرځېد.
جُوجُو وویل:
ـدا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه، ځناورو ته وایاست؟
ـنه، د تره زامنو ته.
ـنو هغوی ولې وژنئ؟
تواب خپل نیکه ته منډه ورواخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:
ـد تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.
لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.
یوه کاریګر وویل:
ـهلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږیره یې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترګې یې درلودې، تر سپینې زړې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.
ملک په خندا وویل:
ـاه، سرمالمه، راځه.
د تواب غوږ وتخنېد.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
ـ زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـ پوښتنه وکه!
ـ څه؟
ـ راته وو ایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
ـ ښه، وو ایه!
ـ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته خیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ قناعت یې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:
ـ وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنې، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
ـ یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چتې راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کاریګرو کې یوه ور غږ کړل:
ـ څه وايي؟
ـ وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخځه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ــ دا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید، څنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
ــ نیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ــ نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ــ مازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډېر شو، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، ځو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ رنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو واړونه وربانديې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:

ـ وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...

جُوجُو وويل:

ـ له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې بربښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.

سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشنګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

يودم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بېړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

ـ څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

ـ زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:

ـ باتوره، د خدای روی ومنه، د زېږکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کېږ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې نيمه شپه به تر ښاره څنګه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کيلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده ، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه ، کوټې ته راغی ، اوږد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې ، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل ، د باندې ووت ، ژېړه رڼا د کلا د لرګينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه ، موټر د کلا مېنځ ته راغی ،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه ، لنډ ځواب يې واورېد:
ـ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت ، د کلي له مېنځه چيغې راتلې ، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نيکه په غوسه و ، سپکې سپورې يې ويلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل ، د سهار خړه وه ، نيکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت ، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې ،وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نيولی کاغذ پورته ونيو ، په خشکه يې وويل:
ـ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نيکه چيغه کړه !
ـ بلا ، وه بلا !
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـ څه وايې ، ملک لالا !
ـ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل ، لور يې لړزې اخيستې وه.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـ ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !
ـدا سپی، په دې نه پوهېږې چې د ځمکې اسناد دي؟
ښځه لړزېده.
نیکه وویل:
ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.
ښځې له چوترې راکښته شوې، تولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:
ـد غواوو پښې وګوره !
تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.
تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.
یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګېلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.
تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.
تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.
هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.
تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کیڼ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارنې لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.
هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.
تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.
تواب وویل:
ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ پوهېږم.

تواب په غوسه وويل:

ـ خور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا وسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنه ککرۍ کېناسته، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـ که تا مکتب نه وای ويلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ويلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور يې ور واخيست، يوه پنډه شوتله يې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نيکه ته يې وکتل، لا يې ټنډه تروه وه. غوږ يې وتخنېد، جُوجُو وويل:

ـ بوډا ته ووايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چايو ډک ګيلاس کوږ شو. پلار يې په غوسه وويل:

ـ پام!!!

تواب وويل:

ـ نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وويل:
ـنه شم کولای. نيکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
ـخو زه بايد وربانديې پوه شم.
ـنن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د ځکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د يوا ځينۍ دريځې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وويل:
ـاوس يې وخت دی.
د باندې ووت، نيکه په چوتره کې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وويل:
ـملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا يو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
ـخوب دې ليدلی!
ـنه، يوازې يوه پوښتنه وه.
بوډا چيغه کړه!
ـبلا، وه بلا! ساده چای دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځينه غږ راغی.
ـتيار دی، اوس يې دروړم.
نيکه وويل:
ـګوره بچو، په داسې چټياټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږديدلي غږ وويل:
ـکه ملالۍ مکتب ويلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـزه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوې. ورک شه!!!
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښه.

تواب پر تړلې بسترې کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حيرانۍ ورته وکتل.

ـ نه

ـ نو نوم يې څه دی؟

د تواب تندی تريو شو:

ـ نه شم ويلای.

ـ ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وويل:

ـ يوه ټکي ته مې پام شو، ورې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سياسره، کده، عاجزه، د حيوانانو مور، بلا .... دا ولې؟

تواب په غوسه وويل:

ـ دا مه راته وايه چې له نيکه ويوښته.

جُوجُو وخندل:

ـ اه، ګرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر يوووړ، يو دم يې وويل:

ـ راځه.

هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچنې زوی د پيازو له نريو ډکو څخه وابنه ليرې کول.

تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وويل:

ـ پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخندل:

ـ نوي خو نه يو راغلي، باز مير.

ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې تر ګرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو ، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلي سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو ، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه ـ دوه کېده، زورونه یې وهل..
وخت ووت، جنګ سوړ شو ، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو ، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
ـ پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې ورې اینې ته ودرېد ، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
ـ نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
ـ ښه نو ، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده !
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و ، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و ، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لوېې دروازې ته ور نږدې شو ، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد ، سر یې وځړېد ، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـ په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـ په رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ زمونږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لورېې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیورې ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سپکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوختنه، جُوجُو د رنو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیړه وویل:

ـ په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـ له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـ ښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بیړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!
ډنګره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجي يې سړي ته ونيوله.
باتور له کلا ووت.
تواب ګرندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې ښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.
تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پر ډېې پورې تړلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.
د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېګ ايښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.
تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.
تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګو کې يې د دېګدان لمبه ښکارېدله.
تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نری درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.
وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نبغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.
پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:
_ستا يې تر څو؟
مېلمه په ډکه خوله وويل:
_تر لسو.
سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته ايښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:
_درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
ــبس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستې کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه وربانديې وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
ــمېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
ــدا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شپه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
ــياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
ــڅنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
ــبس، چا راته وويل چې د بدي دار وروردې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې ځېړۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ــولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
ــنه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـ اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـ ګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـ نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو ، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـ یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـ زمری څه ته وايي؟
تواب وویل:
ـ یو حیوان دی.
ـ نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسږد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـ نه، زمورږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره، بد شکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـ ته به نه یې خبر، بوی به یې ښه وي؟
ـ که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـ هوښیار به وي؟
ـ نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـ بیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـ وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـ هېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـښه نو ، زمری مو د غیرت ننبه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وویل:

ـپه تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـخپل وار (بدل) یې واخیست.

جُوجُو وویل:

ـقتل ګلاب شاه کړی و ، ورور یې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـسر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړی نیکه کړی وي، غچ یې له لمسیانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقیقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نیکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نیکه په بیړه وویل:

ـتوابه زویه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و ، وارخطا ښکارېده، وروسته یې د ګاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تیاره شوه.

تواب وویل:

ـډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ یې واورېد:

ـتا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.

د ښځو چیغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مینځه کوکې راتلې.

تواب وویل:

ـمه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلی.

ځواب یې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مینځ ته ورسېد ، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

ـدا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـهله ! تنور وګوره !

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـپه لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، تېښتې شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه !

ـدا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـچټیاټ مه وایه !

مور یې وویل:

ـته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـزه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـنو پېریانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـاه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اوږد وغځېد.
جُوجُو وويل:
_پوهېږم، بېځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، د هر وخت رښتيا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وويل:
_تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
_بلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.
جُوجُو وويل:
_هو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستا سو په کلي کې وويشت؟
_دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.
جُوجُو وويل:
پوه نه شوم؟
_له شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.
د جُوجُو سترګه وځلېده:
_ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټيو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:
_تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.
جُوجُو وويل:
_اه ! تر اوسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځيني خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه راواخلم. ځو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـنو ته يې نه منې؟
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.
تواب بکس ته لاس وروغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:
ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، ځو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟
جُوجُو وويل:
ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې ځوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري ورږو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي. يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.
جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:
ـګرانه! په تېرو وياړ بنه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.
تواب غلی و.
جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:
ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حيراني ورته کتل.
جُوجُو وويل:
ـ ډاډه يم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پيالې ته وګوره، د ايران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نيکه تړلي ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غيرت نښې يې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن ياست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشايو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ د بشر د هوساينې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي ياست. که يوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه ياست.
هلک غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ پاتې کيسه واوره، سپين ږيري لا په غيرت کې غرېدل چې يوې زړې ښځې يو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګېډې ته لاس نيولی و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين ږيري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ويل يې چې له پرونه را ايسته يې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
يوه بل بوډا بيا د خوب کيسه تېره کړه، ويل يې چې غم مه کوئ، بيګامې خوب ليدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کيسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ اه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
ـ بلا! وه بلا! ړنده يې! بيا دې ساده چای راوړی.
تواب په بيړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ ما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتی ووهلې، زنګون یې دروند شو، په بیړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وویل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونیوله:

_هاغه مو سر تیم دی، وایي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم یو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کلیوالو تر اوسه دوه _صفر بایللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

تواب سوړ اسویلی وایست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به یې هم په مسابقه کې نیولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ یې وانه ورېد. یو دم د خړ پرتاګه هلک چیغه کړه، منډه یې واخیسته، په بیړه له میدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپین اوښتی و، یوه خبره یې تکرار وله:

_پیری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وویل:

_تندی دې سم ونیسه، بس! پر اوږه یې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

یوه هلک وخندل:

_مات یاست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ور ګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپېلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نری غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله !
ـدا سپۍ مه راباندې وژنه ! مبړه غواړې.
وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود ، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـد خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نيکه خبر شو ، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړې.
تواب وويل:
ـتره ناوې ! څه خبره ده؟
ځواب يې وانهورېد.
تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
ـهيلۍ يې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکی د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شيدو د دارو د لګېدو غږ اورېدل کېده.
تواب وويل:
ـادې ! زما خبره دې وانه ورېده !
ښځې ورو وويل:
ـڅه يې کوې، خوارکی يې له اخه ټوخه واچوله.
ـولې؟
ـهيلۍ له کاريزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترېي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې ورې خور پلار ته وکړه، بس ! ! ! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بېړه له لندو خوشايو خپلي پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:
ـمرداره شې ! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـد شيدو خونده يې نشته، خوسکی ور پرېږده !
تواب ټيټ شو ، پړي ته يې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ و تخنېد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتېې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب يې وانه ورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږ يې کوږ کړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بيړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاه ګرانه ! له ژوندیو ووبرېږه.

ـخو تر هديرې ور هاخوا پردى کلى دى، په دې نيمه شپه کې هلته څه کوو؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا يو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

ـدېخوا ته !

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

ـدلته څه کوو؟

ـ یو ازې دروازې ته ګوره !

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د يوه کور په خړ دېوال کې لرګينې دروازې ته سيخه وه. تواب ورو وويل:

ـولې؟

ـاه ګرانه ! حوصله نه ده.

هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کوررړا راتله. يو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ يو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بيلچه يې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وويل:

ـدهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـپوهېږم. تحقيق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاريز اوبه د شپې هم په وار وي. پاو ووت، ليرې له يوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وويل:

ـولې ناست يو؟

ځواب يې وانه ورېد. يودم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولګېد، له دروازې يو سر راووت، يوې بلې خواته کوږ شو، پله نيمکښه شوه، يو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وويل:

ـودې پېژانده؟

ـنه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.

تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.

جُوجُو وویل:

ـبس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکاربدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

ـتره دې یوې کونډې ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

ـاه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

ـخوابدون مې نه دربانديلورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه ترېي ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اورېده رېږه، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد یو چا په ظاهره مه غولېږه !

هلک ورو ورو سونګېده.

جُوجُو وویل:

ـغواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دي، باید هوارې ته لاړ شو.

تواب په پښو ودرېد ، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وویل:

ـتر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهله.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې رڼا ونیو.

جُوجُو وویل:

ـدلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه ! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و ، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یو دم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکرې یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د ځا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یو دم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو ، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژۍ ورته ناست وم. ما د ځا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.

ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:

ـاه خدایه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.

یو دم د بېلر پر ژۍ کېناسته، پښې یې ځا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:

ـادې ! ترې یم.

ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.

کونډې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.

وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو ، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه ، کله کله به یې زګېروی شو ، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يو ازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وويل:
ـ ادې ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
ـ نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
يو دم يې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
ـ د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد ، ښځې پر خپل مخ ټکرۍ ور کش کړ، په ژړا کې يې وويل:
ـ اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
ـ ولې؟
ښځې څراغ ته ور پوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې يو ازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد ، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه، ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
ـ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
ـ يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و ، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو ، ګېډه يې نه ډکېده، ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود ، اوس د ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوړ سپی په اسانه موندلی شي، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېډړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړی پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختۍ موندله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

ـکونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

ـتره دې شرط ورته ایښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ورولوېد:

ـتره مې باید خپله سزا ووینې.

جُو جُو وویل:

ـاه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رڼې کړې ! مور یې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وویل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له پاستو ایستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له څا بوکه را وایسته، څو لپې اوبه یې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

ـوا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې !

تواب ور وکتل، تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـدا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې یې اوبو ته ور وغځولې، یو دم یې تلې وتښخېدې، ناره یې کړه، په بېړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وویل:

ـزړه مې دې بوټ را وایست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وویل:

ـچورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـتره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدیږي.

جُوجُو وویل:

ـما یې فکر کړې !

تواب په حیرانی ورته وکتل:

جُوجُو وویل:

ـله بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وویل:

ـولیکه !

ـڅه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لرې، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه ، اوږد وغځېد ، مازیگر یې اوبه وخوځېده. خور یې وه ، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې گرمې کې غبرگې بړستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ ، د انگورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر ، شو ، له شنو پاڼو څخه خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وگرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:
ـ اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !
ـ نو تا څه وکړل؟
ـ هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟
جُوجُو وویل:
ـ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.
جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:
ـ له کونډې سره مرسته کوې؟
ـ هو
ـ نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟
دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـ بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته يې وکتل، پاڼې وې. لاس يې ور وغځاوه، نرۍ څانګه يې په دوو ګوتو کې ټينګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې يې ژرندې ته وکتل، ړنګ د بوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نيولې وه.

تواب ورو وويل:

ــ جُوجُو؟

ځواب يې وانهورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بيړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپينې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور رواني وې، له کلي د سپيو غپا راتله.

پاڼې وخوځېدې، هلک په بيړه ولاړ شو.

جُوجُو وويل:

ــ زه يم.

تواب سوړ اسويلی وايست، ببرته کېناست.

سپينه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وويل:

ــ وختي راغلی يې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

ــ بېځايه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ــ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وويل:

ــ يوه ښځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په کيسو ويداوه، وېرووونکې خبرې يې ورته کولې، ويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ويده نه شوې، يوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، مور يا انا به دې دا رنګه کيسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لويوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، هغه د ژرندې ړنګو د بوالونو ته وچې سترګې نيولې وې...

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمه وبربره، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسي ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه ! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک نارې وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وويل:
ـاوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـراځي !
ـډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلی کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـنيکه يې قانع کړ؟
ـتره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه ! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
ـد خدای له پاره ! واړه ماشومان لرم !
جُوجُو يوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي ومونښله !
ـتوبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی و منئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـ دا خو ډېر بې غېرته و...

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ له رسوایۍ ډارېده.

جُوجُو وويل:

ـ راځه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلې بنډله وو.

جُوجُو وويل:

ـ دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.

تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

ـ زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.

تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیږه یې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې وټکوله.

منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.

جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.

تواب ورو ولاړ شو، بیا یې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.

د کونډې وارخطا غږ یې واوېد:

ـ څوک یې؟

وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.

جُوجُو وويل:

ـ یو ځل بیا!

تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.

کونډې وويل:

ـ څوک یې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوتې ته پام شو، ور وايې خيسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وويل:
ـ مه وېرېږه. نه دې ويني.
تواب وويل:
ـ خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانهورېد ؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ اه ګرانه ! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.
تواب دروازې ته ودرېد.
جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځېر ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له شا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم ځراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:
ـ دې خواته !
هلک ور وښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، ځراغ ته يې ور نږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.
بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر ځنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:
ـ ادې ! ډوډۍ دې موندلې ده؟
ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غبرګه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پیسې مې په ژوند نه وې لېدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ـ اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رڼې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ـ وګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولي بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ـ چا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ـ نه پوهېږم !
چو په چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیوری لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ـ نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ سمه ده، خه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـکور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
ـنه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـبيا ژاړې!
ـنه
ـما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخيست، يوه شېبه يې وټوخل، ويې ويل:
ـکونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـاه ګرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، يودم يې وويل:
ـاورې؟
ـڅه؟
ـد ببلچې غږ
ـهو، خو ډېر ليرې دی.
جُوجُو وخندل:
ـدومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وويل:
ـنو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـراځه! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور ها خوا يو چا د کارېز اوبه اړولې.
تواب په بيړه وويل:
ـدا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت يې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د اوبو په غلا پسې راوتلی.
ـ اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.
ـ اوس خو يې وينې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـ د خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې ابېسي.
دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ ځينې نورې خبرې هم شته.
ځواب يې وانه ورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين ښويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، ختکې ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، ختکی له جوړنګ ببل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې. لانده بوټي له ببخه راوتل.
تواب سترې شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله ورغی، په لوړ غږ يې وويل:
ـ پالېز مې دې له ببخه را وايست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترګې يې له چخړو ډکې وې.
په سړه سينه يې وويل:
ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !

ـ تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !

د سړي تندی تریو شو:

ـ غټان په خپل نوم مه بوله !

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:

ـ ها ! نوکانو ته مې وګوره ، له خټو ډک دي.

سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه ، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.

يوه شېبه غلی و ، بيا يې يو دم څمکې ته لاس کړ ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله ، تواب سر ټيټ کړ ، هندوانه پر پوله ولګېده ، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تبرې ته لاس کړ ، تواب چيغه کړه !

ـ ته غل يې ، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.

د سړي له لاسه تبره ولوېده.

تواب وويل:

ـ تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل ، يوازې دوه پټي لري ، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې ، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !

سړي حيراني سترګې ورته نيولې وې.

تواب وويل:

ـ په جومات کې يې وايم.

سړي يو دم وخندل:

ـ ټول پالېز تر تا جار ، ټوکې مې کولې ، نه يم په غوسه.

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ ، شلګون يې را وايست:

ـ هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.

تواب روان شو ، مخکې لاړ ، شاته يې وکتل ، سړي شلګون ورته وښوراوه.

د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:

ـ ښه دې ونه کړل.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـمکتب به څنګه کوې؟
ـاول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
ـد تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس درونډ شو:
ـدلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
ـولې؟
ـسپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
ـسپی دروغ وايي !
جُوجُو وخندل:
ـاه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډه لنډه ګامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـد کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
ـخو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ــ راځه !
ــ چېرته؟
ــ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
ــ د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ــ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير، خو ډډ غږ يې وويل:
ــ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ــ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پاڼه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
ــ موږ رمه نه لرو، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ــ تږی يم.
سپی وغرېد، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
ــ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمځي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.
يودم يې غوږ سوړ شو، ورمېږ يې کوږ کړ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ــ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولې یې نریو رنو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
_بسم الله
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، بړستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې بړستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
_جار!
د تواب غوږ ووتخنېد:
_لمسی یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د بړستنو خواته ورووښویېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوېلی یې وایست:
_لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
_ډاکټر ته مو نه ده وروستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
_غونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یودم وروکتل:
_ته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
_ما، ما
بوډۍ وویل:
_ته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
_ها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ما ته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حيرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه د ېګ ته لاس ور وغځاوه، د ېګ يې د تواب تر مخې کېښود:
ـهاـ، د يوې غړکې نوين (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې يې درسره يوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونيو، تواب بېرته کېناست، شونډې يې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته يې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بيړه له کېږدۍ ووت، منډه يې واخيسته. لېرې ودرېد، د پښو ځرپکې يې واورېدې، ورمېږ يې کوږ کړ، سپې لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ يې وتخنېد. جُوجُو وويل:
ـښه نو، ته بزرګ يې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دي بيا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، يو ازې اشاره غواړي، يوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـيوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـڅه؟
غونډل انسان وژني؟
ـهو، تېر کال يې زمونږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچيچه)، څو ورځې وروسته يې ډاکټر ته يووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، يودم يې وويل:
ـاوس نو مه وايه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وويل:
ـبيا دې هم په قضاوت کې بيړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را ياده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچيان راغلل، غتې تيږې يې ليرې کړې او کېږدۍ يې ودروله. مونږ د

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو يوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حيرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وويل:

_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.

تواب ورو وويل:

_نجلۍ بايد ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

_جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتری کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

_ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

_پياز مې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچياني غږ واورېدل شو:

_دا څوک دی؟

تواب په بيړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

_تږی و، خو په بزرگۍ کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خيرن بالښت ته يې ولي ولگول، په ډډ کوچياني غږ يې وويل:

_ادې! جونگۍ مې خرڅ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ يودم کېناسته، تواب ورو کتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وويل:
ـخوا مه بدوه، په کور کې يوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
ـهمدا يو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
ـبلا ورپسې! زېکي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ورو کتل، دوه واړه هلکان په خو ډنګرو مېږو پسې روان وو. يوه يې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه يې باد وهله.
د کوچي غږ يې واورېد:
ـمړی خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بېړه وويل:
ـنه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته يې مخ ور واړاوه، په وېره يې وويل:
ـدا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چيغه کړه!
ـګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځينه غږ يې واورېد:
ـځوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې يوه ښځه پټه وه، ښځې يودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې يې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، ځوځو ته يې ور پوه کړل، غوټه لوګی يوې خوا ته کوږ شو.
تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخيستل، جُوجُو يې پر اوږه کېناست، ورو يې وويل:
ـهلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه يې مچان بونګېدل، بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی وراچاوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس پوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟
تواب يې په خبره کې ور ولوېد:
ـ زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.
تواب غلی روان و.
جُوجُو وويل:
ـ شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاخه سړک د روان موټر له ښيښو ور کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی سټری (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تللېو اغزيو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي ليدلې.
جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـ شرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به يې سپږمې ټينګې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به و ښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايې چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپږمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله وليده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.
جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولګوله:
ـ پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟
تواب وويل:
ـ څه وکړي؟
ـ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو ځوځو اور بلوي او سرې يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟
هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.
جُوجُو وويل:
ـ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ريښتينې ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ مکتب راورسېد.
اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:
ـ يوازې تفدانۍ پاتې دي.
يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګېلم کېښودې.
ملک وويل:
ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.
څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته ايښې بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:
ـ د چايو غم مو خوړلی دی؟
يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:
ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ به خپل وخت راځي.
ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:
ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال غلي وو.
ملک وويل:
ـ توابه زويه! د جومات بام ته ور وخېژه!
تواب پر ختېنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
ـ د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!
يوه کليوال خوله پورته ونيوله:
ـ څو کسان دي؟
ـ نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
ـ څوک دي؟
ملک وخندل:
ـ ياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني!
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرنې خولۍ او سپين پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټيټې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې تورې وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه!
ـ نور هم راغلل!
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
ـ موټر دي؟
ـ هو.
ـ څو دانې؟
ـ نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځېر يې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه بربښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش متې ولګاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وويل:
ـ چا نه و درته ويلي !
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ بمبرې (غومبسې) وې.
کليوالو وخندل.
ـ تواب ويالې ته ور وګرځېد ، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـ څه خبره ده؟
تواب په بيړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:
ـ مرکه ده.
ـ هغه د چرګو پر سر د مړي کيسه؟
ـ هو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وويل:
ـ په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد ، پخلاينه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ نږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
يوه کليوال وويل:
ـ وه هلکانو ، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان ليرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـغم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوړه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
ـڅه وخت راغلې؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
ـدې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
ـاجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بستري ته ور ټوپ کړل، د ېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
ـدلته مې ځينې ياددانښتونه ليکلې دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موړکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونيو، کړپا د پايې له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پايې يې يو څه خلاصول.

د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، ليرې ودرېد، په وارخطايې يې وويل:

ـ فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولګاوه، سترګې يې پټې کړې.

ومې ويل:

ـ دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اررمی يې وايست، په خوبولي غږ يې وويل؛

له خوبه مې مه باسه !

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترګو وويل:

ـ څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسياني يې ولګولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپينه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهيسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسيانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله وليدل، کومندان يې پيسې شمېرلې.

جوجُو غلی شو، رڼا ته يې لاس وروور، ويې ويل:

ـ بله پاڼه مې راواړوله.

د تور ستوري ديارلسمه:

سهار وختې مې په سفينه کې ليکلی تحقيق سماوه چې يو لوی درب شو، په بيړه د باندې ورغلم. تياره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هيلۍ مې ولېدې. يوې ته مې د درب يادونه وکړه، له وېرې يې زبون وهل شوی و، خو بلې راته وويل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې ږېرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخځې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نړېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـ دې ته وایي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوږ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د سارا ګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـ د خپلو یاد ښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغړول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېړې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاری يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لوبې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ــ ورونو يې ووژله. اه ! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ــ بله پانه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته درنه کړې...)).
اه ! دا خلک څومره پر يوبل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس ! سپېره وړه، ورېښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې دا سې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر ماښامه يوه پاچاهي رنګه کړي او بله جوړه، اه ! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ دې بې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه ښغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوېې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ !

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو ښځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ورولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سرې يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونه ويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو ښځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې ښګار به وړي.

ـ واضح يې کړه !

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دلته پر دهقان نور شرطونه هم ابښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پرورۍ وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....
تواب په بېړه ولاړ شو، ببل یې ور واخیست، جوارو ته اوبنتې اوبه یې وتړلې.
جُوجُو وویل:
ـ بېګا ډېر بې خوبه وي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ بېګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژني.
تواب په رډو سترګو ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.
نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و. د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، یوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه ور وهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولی و.
ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستیک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د موږک مور یو دم چیغه کړه!
ـ پام!
په حیرانۍ مې ورته وکتل.
د موږک مور وویل:
ـ زهر دي.
لاس مې راټول کړ.
د موږک مور وویل:
ـ په دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شپه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیین نس را واوښت.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـ نو دا زهر دلته څه کوي؟
د موږک مور وویل:
ـ لومړۍ مې زوی تر لکۍ ونیسه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه یې وهل او د غنمو دانې یې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له یوې ورې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ یې ور واخیسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور یې وویل:
ـ مازیګر مې د نجلۍ چیغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپینو پایڅو پورې یې توره خاوره ښکارېدله.
مور یې راغله، د نجلۍ سر یې په خپل ټټر پورې ونیو، پر خړو غومبورو یې اوښکې روانې شوې.
وروسته یې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې ورې لور ته په غوسه و، ویل یې چې زانه چا خبره کړه؟
ورې نجلۍ په وار خطایۍ وویل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور ورړه لور ولیده، غوا یې اوبو ته ور وستله، زانې ته یې وویل چې په بدو کې یې ورکړې. زانې چیغه کړه، له اوږې یې منګی ولوېد او د کور خواته یې منډه راواخیسته.
د زانې پلار یوه شیبه ولاړ و، بیا یې د ابدان څوښکي ته بدنۍ ونیوله، اودس یې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ یې وهلې.
مور یې په خواره خوله وویل:
ـ قسمت به دې همداسې و.
زانې یودم چیغې کړې:
ـ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځایه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ویل:
ـ ټوله کیسه راته ووایه.
موږک چیغه کړه !
ـ مه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ورومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوې یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
خو لا یې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موږک مور وویل:
_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زانې ناولې
لوښې پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا
ښکارېدله.
وروسته یې ډک تشت پرېولې لوښې د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکرې پیڅکې ته ور
لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستیکې خلطه پر غولې
کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.
ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلې و.
بیا یې پلاستیکې خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ،
ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکې خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ. .
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه وید بدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم
چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکې فرش څنډې یې
واړولې، پریمینځلې لوښې یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او
مالګې ډبلې یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټې تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ
لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وویل:
_نیکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغبږ کړل:

ـهو ! خیریت و؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې يې وويل:

ـد ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد ، چيغه يې کړه !

ـکومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون يې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وويل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کرېه شوه.

نیکه چيغه کړه:

ـړوند يې، درې دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته يې وکتل، سترګې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچي يې تش کړ ، اوږه يې درنه شوه.

تواب په غوسه وويل:

ـبدنۍ د ناستې ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـبیره لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وويل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:

ـڅه ! څه مې نه دې ویلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نیکه چیغه کړه !

ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:

ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.

چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:

ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وویل:

ـچوپ !

د تواب پلار یو دم چیغه کړه !

ـخره !

سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چپلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې ځنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.

نیکه چیغه کړه !

ـمه ! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.

تره یې چیغه کړه !

ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وویل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه یم.
تواب چیغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و ؟
جوجُو وویل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نیغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقیق مې خلاص شو.
ـ بیا به دې وونیم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نښه دی. خو تا زحمت راسره وایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکونو پورې لا يوه، نيمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چيغه کړه !

_ارري ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې يوه لويه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده،

پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر يې وځړېد ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ، پر خاورو يې څو ليکې وايستې.

ځنګ ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ يې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

_له ما خو دې زړه وايست.

جُوجُو غلی و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وويل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترګه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وويل:

_د ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په ياد شوې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

_کور ته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل يې. بيا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په ښې اوږده غوږ کې يې ګوته ننه ايسته، لاس ته يې تکان ورکړ، ويې ويل:
ـپه دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وويل:
ـمنی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چيغه کړه!
ـمنی دی.
جُوجُو يو دم شاته شو، ويې ويل:
ـدومره هم نه.
غلی کېناست. ويې ويل:
ـجزا يې راکړه.
تواب په حيرانۍ ور وکتل:
ـولې؟
ـنه يې منله، ويل يې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وويل:
ـڅه؟
ـتحقيق يادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حيرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وويل:
ـتحقيق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا يې د مکتب اداري ته ور وغوښتم. د مکتب مدير او معلمين په غوسه ښکارېدل. ټول په يوه خوله ول چې تحقيق دروغ دی. حيران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ويې ويل:
ـمدير صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سيدونکو يې سم ژوند درلود، په مينه پوهېدل، له يو بل سره يې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت يې بد ياداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه ليدل، لکه جُوجُو چې ليکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ویې ویل:
ـ د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانه جایزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:
ـ پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدیر شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـ د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.
پوپو وویل:
ـ داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجوني وې، مور به یې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ جُوجُو لیکلي چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه، دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو یو دم وخندل، غلی شو، بڼنه یې وغوښته، ویې ویل:
ـ دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له یو بل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسې یې ځای ور پاکاوه، وروسته یې تشناب ته یووړه او په خپلو لاسونو یې پرېمینځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې ان یوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غته غوسه يې د (وبخښې) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!
ـ د قسمونو په اړه يې څه وايي؟
ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان کښي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.
يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وويل:
ـ د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟
ـ اه! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایې... له مینځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

ـزه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید ، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون یې وینې و ، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلا وه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټهور وي.

پوپو غلی شو ، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

ـتلی شي.

پوپو له اداري ووت.

مدیر د فکر د پاڼې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنی کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو باید سخته جزا ووینې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب اداري ته برقي عکسونه ور ولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو د ېوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

ـدا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وویل:

ـد تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.
استاد وویل:
ـ دا؟
ځواب مې ورکړ:
ـ د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.
ومې ویل:
ـ د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
بل عکس راغی، کوچني کوچې هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشالي تېل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه ایښودل، بل...
مدیر وویل:
ـ بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاریخ استاد خپل غټ غوړ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:
ـ ټول دروغ دي.
په خبره کې یې ورولوېدم.
ـ تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟
مدیر چیغه کړه!
ـ ادب.
غلی شوم.
د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:
ـ زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، ورېږې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په دریو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــرښتيا وو ايه، د درې سوو كلونو مخكې عكسونه دې له كومه كړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر كړ، ستا د نيكه عكس مې ورته راووست چې له ټيوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
ــ اوس نو مه وايه چې درې سوه كاله مخكې، موټر هم ول.
د تاريخ استاد عكس ته وكتل، په زوره يې وخندل:
ــ كوټ، كوټ كوټ... د عكس په جوړولو كې جوړه نه لرې.
يو دم يې پر عكس لاس كېښود ، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
ــ مدير صاحب ! د عكس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ كورونه، په خاورو كې بې پرتوګه ناست خيرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرينښ ګرد ګرد خوشايي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه كاله مخكې ليدلي وو ، دا يې بله ګناه. جُوجُو د موټر عكس په درې سوه كاله مخكې عكس كې ګډ كړى دى.
مدير ولاړ شو:
ــ پرېكړه هماغه ده. له مكتبه اخراج او د غړ په ماشين كې اېښودل.
چيغه مې كړه !
ــ نه يې منم !
د ستوري پېژندنې استاد په پښو ودرېد ، شنه سترګه يې را واړوله، ورو يې وويل:
ــ اقرار وكړه ! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ويل:
ــ خو تحقيق او عكسونه دواړه رښتيا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر كړ. عكس راغى. پاك او ښكلې ښارو ، د لمر رڼا د هسكو تعميرونو ښيښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاك سړك منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وويل:
ــ دا عكس مې څه موده مخكې د ځمكې له يوې برخې واخيست.
بل عكس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مينځ كې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاك او تازه ښكارېدل.
بل عكس راغى. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې موسكا پرته وه، مكتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

ـتا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

ـاه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

ـدا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

ـدلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

ـدلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه !

ـبس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تو اب ته يې وکتل ويې ويل:

ـد غړد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، اوس يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_دلته تحقيق کوې؟

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! بيا مې مه شرموه.

ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولاۍ سئ د لراوبر ويبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او اديات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library